

ELIZA

A JEJÍ NESTVŮRY

JEJÍ PŘÍBĚH JE
FENOMÉN

JEJÍ ŽIVOT JE
KATASTROFA

Francesca Zappia

COO
BOO

Eliza a její nestvůry

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Francesca Zappia
Eliza a její nestvůry – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ELIZA

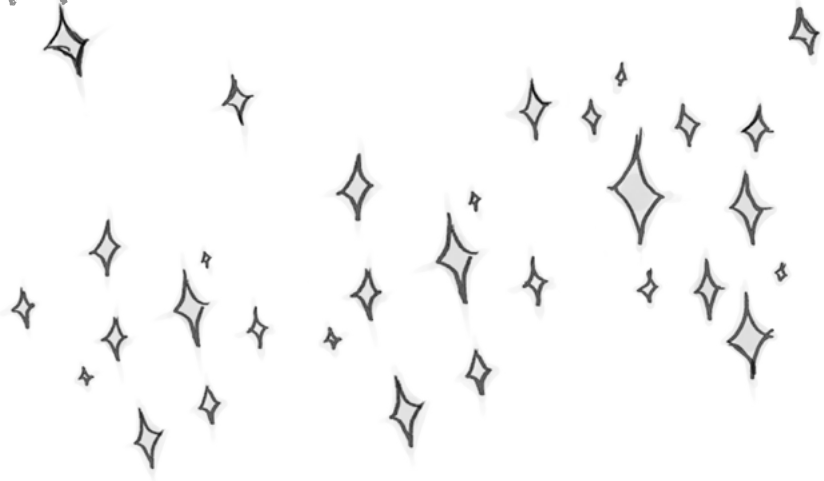
A JEJÍ NESTVŮRY

Francesca Zappia

ELIZA

A JEJÍ NESTVŮRY

Mým přátelům, online i offline
A Jackovi a Normovi

*Zhluboka jsem se nadechla a naslouchala známému,
chlubivému hlasu svého srdce.
Já jsem, já jsem, já jsem.*

Sylvia Plathová, Pod skleněným zvonem

PROLOG

Eliza Mirková je jméno, které dáte té příšerné holce, co se lepí na svého bývalého ještě týdny poté, co jí dal kopačky, protože si odmítá připustit, že ji nemůže vystát. Eliza Mirková je bezvýznamná záporačka s tajnou skrýší ve stoce. Eliza Mirková patří do komiksů.

Ale Eliza Mirková jsem já. Nemyslím si, že bych byla tak zoufalá nebo naivní, abych se věšela na expřítele i potom, co se se mnou rozejde, ke stoce by mě nedotáhli ani párem volů a bohužel nežiju v komiksu. I když asi žiju tak trochu komiksovým životem.

Přes den chodím do školy a v noci se zabývám svojí tajné totožnosti a stává se ze mě LadySouhvězdí, stvořitelka jednoho z nejpoblábnějších webkomiksů na internetu, *Nestvůrného moře*, a nebojácna matka fandomu. Mojí superschopností je to, že dovedu celé hodiny kreslit a ani si přitom nevšimnu, kolik uběhlo času nebo že už jsem dost dlouhou dobu nejedla. Daří se mi ztratit se ve

svém přestrojení a přímo se překonávám v tom, jak moc vynikám ve své pravé podobě.

Proč zrovna LadySouhvězdí? ptáte se možná.

Protože, odpovídám, moji nejoblíbenější kulturu v *Nestvůrném moři* vytvořili lidé, kteří mají hvězdy v krvi. Tihle lidé – Nokturnané – instinktivně mapují hvězdy. Je to jejich životním posláním. Mají pocit, že to zkrátka musejí dělat, stejně jako já mám pocit, že musím vypovědět jejich příběh.

LadySouhvězdí je tou, kdo mapuje tenhle příběh, kreslí linie mezi zápletkami a postavami a místy, stejně jako Nokturnané kreslí spojnice mezi hvězdami. Je nebojácná, jako Nokturnané; je záhadná a odtazitá, jako Nokturnané; a jako Nokturnané věří v tajemno, nadpřirozeno a neznámo.

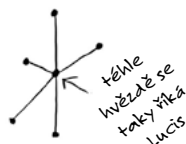
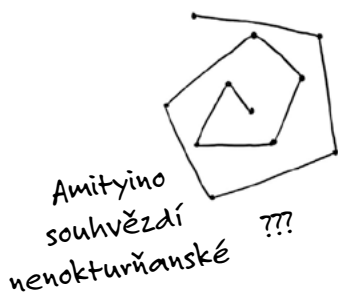
LadySouhvězdí je hrdinka, která jednou týdně poráží Elizu Mirkovou a pak to oslaví společně se svými mnoha obdivujícími fanoušky. Všem je drahá, dokonce i záporače, protože bez ní by záporačka neexistovala.

Já jsem LadySouhvězdí.

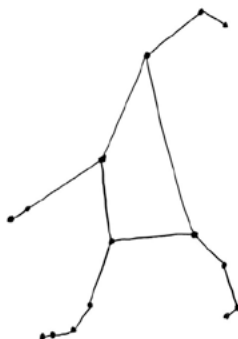
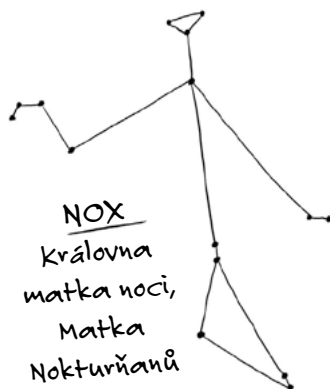
A taky jsem Eliza Mirková.

Tohle je paradox, který nikdy nemůže být rozřešen.

NOKTURŇANSKÁ SOUHVĚZDÍ

LUCIS
světlo života

Masterminds :: Submind :: Webkomiks

NIC LEPŠÍHO UŽ SI DNESKA NEPŘEČTETE

Zveřejněno v 10:46 dne 19. 2. 2014 uživatelem **Apokalypsa Krav**

naklusejte sem. přečtěte si to. díky si nechte na potom.

<http://nestvurnemore.blogspot.com/>

+503 830/-453 | 2 446 873 komentářů | Odpovědět | Nahlásit

KAPITOLA

1

Když se ráno přišourám k počítači, je na něm otevřený původní příspěvek. Přes noc se u něj vynořilo dalších tři sta komentářů. Ani už nevím, co v nich stojí – nekontrolovala jsem to celé měsíce. Vím, že některé jsou od fanoušků. Spousta jich je od trollů. Na ten příspěvek se nechodím dívat kvůli komentům. Koukám se na něj, protože je to moje každodenní připomínka, že tohle všechno – celý můj život – je opravdické.

Můj začátek má časovou značku v historii.

Uhladím si změř vlasů, zívnu a vytřu si z očí ospalky. Když zamrkám, příspěvek tam pořád je, spokojeně trůní na vrcholu subfóra Masterminds věnovaného webkomiksům. Člověk by řekl, že po dvou letech se určitě propadne. A ono ne.

Zavřu prohlížeč, než stihnu porušit svoje vlastní pravidla. Komentáře nečtu. Komentáře jsou jako výbušniny na duševní hradby a zrovna teď ty hrad-

by potřebuju vztyčené. Otevřu Photoshop a najdu soubor, na kterém jsem pracovala včera v noci, rozdělanou stránku z *Nestvůrného moře*. Všechny kontury jsou hotové. S barvami jsem začala, ale nedokončila jsem je a pořád ještě potřebuju doplnit text. I tak mám ale náskok. Tenhle týden přibude celá jedna kapitola. Moje minimum je jedna stránka týdně; obvykle v průměru přidám tři. Vždycky mám co postnout.

Přelétnu pohledem komiksovou stránku, přeskakuju z panelu na panel, překontrolovávám postavy a prostředí. V duchu si rozvrhnu zbytek barev, pak zdroje světla a stíny. Text. Vypadá to, že děj plyne dobře, ale na spodním panelu jsem Amity zase nakreslila moc úzký nos. V detailních záběrech na její obličej to vždycky jde poznat, a vždycky to je její nos. Později to budu muset spravit. Teď nemám čas.

Jako by se mnou souhlasil, můj budík začne zvonit a já nadskočím. Přestože vím, že to přijde, přestože zírám přímo na něj. Odšourám se zpátky na druhou stranu místnosti, abych ho zamáčkla dřív, než vzbudí Churcha a Sullyho vedle v pokoji. Pitomá děcka ze základky mají půlhodinku spánku k dobru a hned mají pocit, kdovíjaké to z nich nedělá krále.

Když sejdu dolů, máma už pro mě má připravená dvě vajíčka natvrdo a sklenici čerstvě vymačkaného pomerančového džusu. Nemám ponětí, kdy ta vejce stihla uvařit. Rozhodně to nebylo včera v noci a teď teprve svítá. Sedí u kuchyňského ostrůvku ve svém běžeckém úboru, vlasy má vyčesané do vysokého culíku a na tabletu si čte nějaký článek o zdraví. Pár pramínků se jí uvolnilo a ze sprchy na konci chodby se ozývá stříkání vody. Už jsou s tátou zpátky ze svého časného ranního běhu. Hnus.

„Dobré ráno, zlato!“ Víím, že v nějakém vesmíru musí mluvit normální hlasitostí, ale tenhle vesmír to není. „Udělala jsem ti snídani. Je ti dobře? Vypadáš trochu zakaboněně.“

Zabručím. Ráno je ďábelská doba. A máma mi v posledním roce říká, že „vypadám zakaboněně“, aspoň jednou za týden. Plácnu sebou na stoličku před vajíčka a džus a pustím se do jídla. Možná bych měla zkusit kafe. Kafe by mohlo pomoci. Kafe by u mě ovšem taky mohlo vyvolat rostoucí návaly deprese.

Máma drží v podpaží dnešní vydání *Westcliff Star*. Přitáhnu si ho a otočím ho. Titulek na přední stránce hlásá PŘIPOMÍNÁME SI OBĚTI WELLHOUSEOVY ZATÁČKY. Pod tím je fotka ostré zatáčky na silnici za Wellhouseovým mostem, kde zemi zdobí květinové věnce, stuhy a hračky. Takhle prosím vás vypadají regionální zprávy v Indianě: nic nemají, takže zaplní stránky připomínkou, že Wellhouseova zatáčka každoročně zabije víc lidí než žraloci bílí. I to se v Indianě dočtete v regionálních zprávách: jak přirovnávají zatáčku na silnici ke žralokovi.

Dojím první vajíčko. Táta se vynoří zezadu z chodby, voní jako balíček mátových žvýkaček a na sobě má nepatrně odlišnou běžeckou soupravu než tu, kterou nosí, když chodí běhat s mámou, což znamená, že v tomhle dneska půjde do práce.

„Ránko, Vajíčko!“ Zastaví se za mnou, položí mi ruce na ramena a předkloní se, aby mi na vršek hlavy mohl vlepít pusu. V reakci na přezdívkou zamručím a nacpu si do pusy vejce. Nebeská mana natvrdo. „Jak ses vyspala?“

Pokrčím rameny. Copak toho chci tak moc, když bych ráda, aby na mě ráno nikdo nemluvil? V puse mám právě tolik energie, abych mohla jíst lahodná vajíčka, na formování slov už nic nezbyvá. Nemluvě o tom, že za dvacet minut musím nasednout do auta, abych se na sedm hodin vydala do školy, kde se jistojistě namluvím víc než dost, ať už se mi to líbí, nebo ne.

Máma odvede tátovu pozornost článkem o zdraví, který zřejmě pojednává o přínosech jízdy na kole. Vytěsním je. Čtu si o tom, jak loni v létě řidič autobusu, který vzlal kapelu Westcliffské střední, usnul za volantem a sjel z Wellhouseovy zatáčky při návratu z krajského kola soutěže. Žvýkám. Předtím to byl nějaký chlápek, který jel v zimě v autě se synem. Napiju se džusu. A ještě předtím vezla nějaká žena brzo ráno svoje dvě děti do školky. Zase žvýkám. Partička opilých teenagerů. Dojím vajíčko. Samotná holka, která najela na ledovku. Dopiju džus. Měli by tam postavit bariéru, aby lidi nemohli vylétnout ze zatáčky a sjet dolů z kopce do řeky, ale ne. Bez Wellhouseovy zatáčky nemáme co dát do novin.

„Nezapomeň, dneska odpoledne hrajou kluci první zápas v kopaný;“ připomene mi máma, když slezu ze stoličky a odnesu talíř a hrnek do dřezu. „Hrozně se na to těší a my tam všichni budeme, abysme je podpořili. Jasný?“

Nesnáším, když takhle říká „Jasný?“. Jako by ještě předtím, než ta slova vypustí z úst, čekala, že se na ni naštvu. Vždycky je připravená do boje.

„Jasný,“ přitakám. Na nic víc se nezmůžu. Vráťím se nahoru do pokoje pro batoh, skicák a pro boty. Párkrát si poskočím nahoru a dolů v pokusu rozprout si krev a dostat jí víc do mozku. Vajíčka snědená. Energie doplněná. Připravená na bitvu.

Odolám nutkání vrátit se zpátky k počítači, otevřít prohlížeč a zkontrolovat fóra *Nestvůrného moře*. Nečtu komentáře a nepročítám příspěvky předtím, než jdu do školy. Ten počítač je moje králičí nora a internet moje říše divů.

Spadnout do ní můžu jen tehdy, když nevádí, že se v ní ztratím.

Amity se narodila dvakrát. První zrození bylo stejné jako u všech ostatních a nepamatovala si na ně. Skutečností, že si ho nepamatuje, se moc často nezaobírala, protože už před lety se naučila, že z prodlévání v minulosti neplyne nic dobrého. Druhé zrození – nebo taky znovuzrození, podle toho, jakou měla zrovna náladu – si pamatovala s omračující jistotou a domnívala se, že to tak bude po zbytek jejího života.

Podruhé se narodila v den, kdy si ji Strážce vybral jako svou hostitelku.

KAPITOLA 2

Někteří lidé *Nestvůrné moře* označují za fenomén. Tu a tam nějaký článek. Pár kritiků. Fanoušci.

Já ho tak označovat nemůžu, protože jsem ho stvořila. Je to můj příběh – to na něm mi záleží víc než na čemkoli jiném a zkrátka se tak nějak přihodilo, že baví i spoustu dalších lidí –, ale nemůžu ho označovat za fenomén, protože to by bylo namyšlený a taky narcistický a upřímně řečeno se mi dělá špatně od žaludku, když o něm takhle přemýšlím.

Je to divný, že se mi dělá špatně z uznání?

Ze spousty věcí okolo *Nestvůrného moře* se mi dělá nevolno.

Příběh je velmi jednoduchý a zároveň se fakt těžko popisuje. Nikdy jsem to nezkoušela osobně, ale mám pocit, že kdybych se o to pokusila, nejspíš bych nakonec někomu pozvracela boty. Vysvětlovat něco online je úplná hračka, stačí poslat odkaz a říct: „Hele, přečti si tohle.“ A oni kliknou. Přečtou si úvodní

stránku. Pokud se jim líbí, pokračují ve čtení. Pokud ne, no, aspoň jsem zkrátka nemusela mluvit.

Kdybych ten příběh ale musela vysvětlit bez převelice příhodného odkázaní na samotný příběh, asi by to znělo nějak takhle:

„Na vzdálené planetě jménem Orkus bojují jedna holka a jeden kluk na opačných stranách dlouhé války mezi domorodci a kolonizátory ze Země. Ta holka a ten kluk jsou hostitelé parazitických energetických stvoření a jejich jedinou slabinou jsou oni dva navzájem. Je tam fůra oceánu a v tom oceánu jsou nestvůry. Dějou se věci. Pěkný barvičky.“

Existuje důvod, proč jsem umělkyně, a ne spisovatelka.

Nestvůrné moře jsem začala zveřejňovat online před třemi lety, ale do opravdu obřích rozměrů narostlo tehdy, když se na stránce Masterminds objevil ten původní příspěvek. Lidi si ho konečně všimli. Začali číst.

Záleželo jim na něm.

To na tom bylo nejdivnější. Záleželo na tom někomu jinému než mně. Záleželo jim na Amity a Damienovi a na osudu planety Orkus. Zajímalo je, jestli mají druhy mořských nestvůr nějaká jména. Záleželo jim na tom, jestli jsem zveřejnila stránky včas a jak dobře vypadají. Dokonce jsem je zajímala i já, kdo jsem, přestože se nikdy nedostali dál než k mojí přezdívce. Ani fanoušci, ani trollové, ani ty články a kritici. Možná z toho anonymita stvořitelky udělala ještě větší fenomén. Rozhodně teda zabránila tomu, aby mi bylo natolik špatně, že bych kvůli tomu nemohla pracovat. Dostávám e-maily od agentů a nakladatelů, jestli bych nechtěla *Nestvůrné moře* vydat jako knihu, ale ty vždycky hned smažu – vydávání tradičním způsobem je taková obří děsivá věc, kterou musím jednou za čas odrazit klackem, aby mě nepřemohlo pomyšlení, že by nějaká korporátní mašinérie mohla ublížit mému drobečkovi.

Nestvůrné moře jsem nestvořila proto, aby se z něj stal fenomén – stvořila jsem ho, protože to byl příběh, který jsem chtěla. Teď v něm pokračuju, protože mám kolem srdce namačkané něco, co mi říká, že zkrátka musím. To proto jsem na téhle zemi: abych ho stvořila, pro sebe a pro své fanoušky. Tenhle příběh. Je můj a je mou povinností ho přivést na svět.

Zním kvůli tomu namyšleně?

To je mi fuk.

Je to pravda.

FÓRUM NESTVŮRNÉHO MOŘE

UŽIVATELSKÝ PROFIL

LadySouhvězdí * *

Admin

VĚK: oo

MÍSTO: ostrov Nokturno

ZÁLIBY: Projíždky na mořských nestvůrách, mapování hvězd, zkoumání mechanických paláců.

Sledující 2 340 228 | Sleduje 0 | Příspěvky 5 009

STATUSY

[Ukázat předchozí statusy](#)

14. října 2016

Nezapomeňte, tenhle týden jsou v prodeji nová trička s Nestvůrným mořem! Máme tu Amity a Dallase, Damiena a děsovrány a spoustu mořských nestvůr. Tak je běžte omrknout!

nestvurnemore.com/obchod

15. října 2016

Wow, po těch tričkách se fakticky zaprášilo. Už se chystají další! (A navíc nezapomínejte na další kompendium!)

17. října 2016

Myslím, že dnešní stránky se vám fakticky budou líbit, lidi...

18. října 2016

Hehehehehe, říkala jsem, že se vám budou líbit! >:D

19. října 2016

No jo, no jo, já vím, jsem potvora.

19. října 2016

Ty trička se vám tak líbily, že budou v prodeji i tenhle týden!
Čerstvě z tiskárny!

20. října 2016

Už se děsně těším na dnešní epizodu Horečky letní noci! Doufám, že se se všemi potkám v chatovací místnosti.

Když se Amity někdo ptal, jak se cítila při znovuzrození, mohla odpovědět jediné: „Bolelo to.“ Do jejího nitra se vloudila bytost tvořená čistou energií a přestavěla její samotnou genetickou strukturu. Jak jinak se asi tak mohla cítit? Ale lidé z ostrova Nokturno byli neodbytní a hluboce duchovně založení a Strážce patřil k jejich velkým ochráncům, takže svou odpověď nakonec pozměnila: „Bylo to hotové osvícení.“

KAPITOLA 3

Dneska mi škola připadá ještě víc za trest než obvykle.

Prostě je mi to naprosto jedno. Stojím tohohle krásného říjnového rána u své skříňky a dívám se na konec chodby. Ústí zdobí transparent, který studentům připomíná, aby si koupili lístky na fotbalový zápas, který se koná už tenhle pátek večer a po němž bude následovat podzimní ples. Někdo tam ten transparent vyvěsil. Bože, někdo ten transparent *udělal*. Někdo ho namaloval a tak vůbec. Abychom v sobě probudili školního ducha, týden před hrou máme každý den nějaké téma a mě teď míjejí studenti oblečení jako hipíci. Koluje tu spousta mírových symbolů a batikovaného oblečení. Hafo školního ducha.

Já se večer sotva zmůžu na domácí úkoly – odkud se v ostatních bere ještě dostatečné množství síly vůle, aby jim na tom až takhle záleželo? Nejvíc ze všech se baví studenti oblečení v těch nejsměšnějších kostýmech – maturanti

jako já. Jak? Proč? Tohle jsou vážně míněné otázky: připadá mi, jako by někdo řekl nějaký vtip a já přišla o pointu a teď se všichni smějou beze mě.

Stojím u skříňky ve vytahanych džínách a plandavém svetru a počítám minuty, než to budu muset vzdát a jít na třídnickou hodinu. Pár kluků s batikovanými čelenkami a růžovými brýlemi se seskupí u skříňky vedle té moje; jeden z nich ji rozrazí tak silně, až mě praští mezi lopatky. Dotyčný se začne omlouvat, ale pak si všimne, že jsem to já, a z omluvy se stane špatně skrývané odfrknutí. Odvrátím se a ignoruju je, dokud se nevydají pryč, když tu si další z nich nasadí kapuci a začne předstírat, že je jeskynní tvor, hrbí se a předpažené ruce má zkroucené jako pařáty. Ostatní kluci se zasmějou, jako by pořád ještě nebyli na dohled ode mě. Prudce si stáhnou vlastní kapuci.

Tohle místo nechápu, ale musím tady přežít už jenom sedm dalších měsíců – sedm dalších měsíců do maturity, do vejšky. A vysoká škola, jak jsem slyšela od několika důvěryhodných zdrojů ve fandumu *Nestvůrného moře*, je o tolik lepší než střední, až je to k smíchu.

Už tam chci být. Chci být na tom místě, kde je střední škola vtip a kde nemusím být poblíž lidí, pokud zrovna nechci, a kde je všem fuk, co mám na sobě nebo jak vypadám či co dělám.

Když kluci zmizí za rohem a už mi nikdo nevěnuje pozornost, otočím se zpátky ke skřínce. V prváku jsem ji vyzdobila obrázky a fanarty na téma *Hypnosových dětí*, mé nejoblíbenější knižní série. V rozích se krčilo pár raných skic *Nestvůrného moře*, ale to bylo předtím, než *Nestvůrné moře* vůbec vzniklo. Teď mám skříňku až na školní věci prázdnou. Nacpu si do batohu učebnice statistiky a dějáku. Skicák si zasunu do podpaží. Batoh skončí přehozený přes ramena a moje důstojnost je schovaná.

Vzhůru na nultou hodinu.

„Elizo, musím si tě na chvilku vypůjčit.“ Paní učitelka Grierová má takový zlovyk: vždycky když něco potřebuje, popadne prvního studenta, který vejde do dveří, a dnes to nešťastný ucho, co se dostalo do jejích spokojených učitelských spárů, budu já. Věnuje mi zářivý úsměv, ve svých až moc letních žlutých šatech a náušnicích ve tvaru banánů vypadá jako úplné ztělesnění radosti.

Opatrně vyprostím ruku z jejího stisku, aby to nevypadalo, že nechci, aby se mě dotýkala. Paní učitelka Grierová mi nevadí. Většinu dní ji mám ráda. Přála bych si, abych ji měla i na nějaký předmět, a ne jen jako třídní, protože mě nutí mluvit, pokud nechci, a za aktivitu v hodině považuje pouhou docházku.

„Dneska tady máme nováčka, který přestupuje k nám na školu,“ prohlásí s úsměvem a ukročí na stranu. Za ní stojí kluk o něco vyšší než já, dost velký, aby mohl hrát fotbal, na sobě má džíny a tričko s logem Westcliffské střední. Je tu sotva den a už jede na vlně školního ducha. Prohrábne si krátké tmavé vlasy a věnuje mi bezvýrazný pohled, jako by mě tak docela neviděl. Žaludek mi udělá kotrmelec. Přesně ten typ člověka, kterým se snažím vyhýbat – já jsem neviditelná ráda, ale nesnáším, když se na mě někdo dívá, jako bych zmizet měla.

„Tohle je Wallace,“ představí ho paní učitelka. „Říkala jsem si, že bys mu mohla dát pár tipů ohledně školy a pomoci mu s rozvrhem, než skončí třídnická hodina.“

Pokrčím rameny. Nehodlám jí na to říct ne. „Ne“ většinou způsobí víc potíží, než jich vyřeší. Usměje se.

„Výborně! Wallaci, tohle je Eliza. Můžeš si jít sednout vedle ní.“

Wallace mě následuje k mému místu vzadu ve třídě. Pohybuje se pomalu, sedá si pomalu a rozhlíží se, jako by se ještě neprobudil. Znovu po mně hodí pohledem, a když nic neřeknu, vytáhne z kapsy mobil a začne si projíždět esemesky.

Stejně jsem mu nechtěla nic říkat. Naše škola není zas tak matoucí – určitě je dost chytrý, aby na to přišel sám.

Skrčím nohy na židli, opřu si o ně skicák, aby nikdo neviděl dovnitř, a začnu pracovat na další stránce *Nestvůrného moře*. Zapomenu na Wallace. Zapomenu na Grierovou. Zapomenu na celou tuhle školu.

Jsem pryč.

Den mi uběhne stejně jako vždycky: dokážu zmizet tak dobře, že mě učitelé nevidí, a odolávám nutkání zkontrolovat na mobilu fórum *Nestvůrného moře*. Slyšela jsem, že škola se dá zvládnout o dost líp, když máte kamarády, se kterými se můžete bavit, ale všichni moji kamarádi jsou online. Kdysi jsem mívala i offline kamarády. Nebo jsem si to aspoň myslela. Když jsem vyrůstala, měla jsem kamarády ve škole a u nás ve čtvrti, ale nikdy dobré přátele. Ne takové, kteří by mě zvali na přespávačky nebo na filmové večery. Byla jsem pozvaná na pár narozeninových oslav, ale občas si říkám, že to bylo proto, že moje máma otravovala jiné matky. Tehdy jsem byla divné dítě a divná jsem i teď. Až na to, že teď už ani já, ani moji spolužáci nemáme mylné představy, že spolu musíme komunikovat víc než zběžně.

Táta s oblibou tvrdí, že je normální myslet si, že jste divní. „No jo, Vajíčko, zkrátka mi budeš muset věřit, když ti říkám, že si to myslí spousta děcek tvého věku.“ Možná má pravdu. Já akorát vím, že loni si Casey Millerová všimla, že jdu po chodbě za ní, a fakticky zděšeně vypískla a uskočila stranou. O vteřinu později se za to samozřejmě rozpacitě omluvila, ale stalo se to na narvané chodbě během přestávky – koho vyděsí, že je za ním další student? Víím, že týden předtím jsem přišla na tělák pozdě kvůli obzvlášť odporným menstruačním křečím a učitel kvůli tomu celé třídě napařil deset minut běhání do schodů, díky čemuž si dodnes tu a tam vysloužím pohled toho druhu, které by měly být vyhrazeny

vrahounům. Víím, že pár měsíců předtím Manny Rodrigéz pozval pár kamarádů z plavání, aby si šli ve frontě na oběd stoupnout k němu a mě předběhli, ale oni odmítli, protože se báli, že je uřknu.

Takováhle ostatním připadám? Sektárka? Náboženská fanatička? Jsem tak divná, že bych měla být zloduch týdne v nějaké krimálce, která v televizi běží v hlavním vysílacím čase?

Moji rodiče se diví, proč nemám víc kamarádů, a tohle je důvod: protože s těmihle lidmi kamarádit nechci. Dokonce i ti milí si myslí, že jsem pošuk, vidím jim to v obličejí, když se mnou mají být kvůli nějakému projektu ve dvojici. Jsem ta osoba, se kterou nikdo nechce být ve skupině. Ne proto, že bych byla příšerná studentka, nebo protože vás nechám, abyste všechnu práci odvedli sami, ale protože se oblíkám jako houmlesačka a nikdy nemluvím. Když jsem byla hodně malá, bylo to rozkošné. Teď je to divný.

Měla jsem z toho vyrůst.

Měla bych si přát být společenštější.

Měla bych chtít kamarády, které můžu vidět na vlastní oči a kterých se můžu vlastnoručně dotknout.

Jenže se nechci kamarádit s lidmi, kteří už se rozhodli, že jsem pro život moc divná. Možná kdyby věděli, kdo jsem a co jsem stvořila ... pak by si třeba nemysleli, že jsem až takový pošuk. Možná by se z onoho *divná* stalo pouhé *výstřední*. Ale jediná osoba, kterou můžu být na téhle škole, je Eliza Mirková; a Eliza Mirková je v životech ostatních sotva poznámka pod čarou. Včetně toho mého.

Když zazvoní na sedmou hodinu, už mám k obtahování připravenou celou jednu stranu *Nestvůrného moře*, ale v duchu jsem u té stránky doma, kterou po-

řád ještě musím dokončit. Pokračování postuju v pátek večer, vždycky, jako seriály nebo sportovní události. Moji čtenáři mají rádi pravidelnost. Já jim ji ráda poskytuju.

Hodím nepotřebné učebnice zpátky do skříňky a vydám se na parkoviště, držím se přitom u zdí a scvrkávám se, až nakonec skoro přestanu vnímat sebe samu. Většina lidí už sedí v autech, takže je na parkovišti zácpa. Vycházím předními dveřmi školy a lovím přitom v batohu klíčky.

Tamten Wallace sedí na jedné z laviček na chodníku před školou, v jedné ruce drží mobil a displej má natočený vzhůru, jako by čekal na nějakou zprávu, a ve druhé ruce drží propisku, aby mohl psát na svazek papírů položených na složce, kterou má na klíně. Pořád vypadá, jako by usínal. Možná potřebuje, aby ho někdo hodil domů. Nebo je jenom chytrý a ví, že je lepší počkat, než se parkoviště vyprázdní, a teprve pak se pokusit odjet. Vyjdu ze dveří a chvíli ho pozoruju. Mohla bych mu nabídnout odvoz, ale to by bylo divný. Eliza Mirková nikomu nenabízí odvoz a nikdo to po ní nechce.

Vidím, jak začne zvedat hlavu, otočím se a pospíším si k autu.

KAPITOLA

4

Apokalypsa_Krav: pracuješ zrovna na nový stránce?

Elizasejenomdiva: Ne – jednu jsem před chvílí dodělala. Teď sedím v autě a jedu na fotbalovej zápas bráchů. Mám u sebe jen skicák.

emmtentyky: To je na prd

emmtentyky: Hele dostalas můj balíček

Elizasejenomdiva: Ne! Tys poslala další? Tos nemusela, Em!

emmtentyky: :DDD Když já vám je posílám tak ráda! Navíc je tenhle děsně vychytanej

Apokalypsa_Krav: copak někdy nejsou děsně vychytaný?

Apokalypsa_Krav: a vůbec kde je MŮJ balíček???

emmtentyky: Klídek, tobě jsem taky jeden poslala, truhlíku

emmtentyky: E ale budeš tu na příměj přenos Horečky letní noci, žejo?

Elizasejenomdiva: Neasi. Jestli někdy vynechám Horečku, tak sním svou nohu.

Apokalypsa_Krav: *udělá screenshot*

Apokalypsa_Krav: nechť v tento den vejde ve známost, že pokud eliza někdy vynechá horečku letní noci, sní svou nohu.

emmtentyky: To by se na mastermindech líbilo

emmtentyky: Tvůrkyně Nestvůrného moře snědla svou nohu kvůli teen telenovele

Apokalypsa_Krav: trapný teen telenovele.

Elizasejenomdiva: Trapná teen telenovela? Jo. Šílená zábava? Taký jo.

emmtentyky: Amen

„To už zase píšeš svému klukovi?“ Sully mě dloubne do boku a položí mi bradu na rameno. Když ho slyší Church, odtáhne se od okýnka na druhé straně ode mě a taky se ke mně nakloní. Připlácnu mobil na skicák na svém klíně, displejem dolů.

„Přestaňte mi číst přes rameno,“ obořím se na ně. „A není to můj kluk. Jenom Max a Emmy.“

„Ach ták, *jenom* Max a Emmy,“ ušklíbne se Sully a udělá ve vzduchu uvozovky. „Jasně.“ Church se zahihňá a o vteřinku později napodobí uvozovky.

„Budte tam vzadu hodný,“ zašveholí máma ze sedadla spolujezdce. Táta souhlasně zamručí.

Přijedeme na parkoviště tělocvičny, kde Sully a Church hrajou sálovou kopanou. Půlhodinová jízda autem uběhla rychle díky Maxovi a Emmy, ale na

mobil se znova nepodívám, dokud ty dvě můry nevylezou z auta. Pak jdu za rodiči dovnitř s nosem zabořeným v mobilu.

Apokalypsa_Krav: ale vážně, horečka je nejhorší

emmtentyky: Ne horší než druhá řada když se Chris dal dohromady s Benem

Apokalypsa_Krav: ve druhý řadě se Chris dal dohromady s Jasonem, ne s Benem

emmtentyky: Říká ten kdo se prej na Horečku letní noci nekouká

Apokalypsa_Krav: ...

emmtentyky: Pýcha předchází pád

Uchechnu se. Táta se na mě ohlídne přes rameno. „Co tam máš tak vtipnýho, Vajíčko?“

Vypnu mobil a znova ho přitisknu ke skicáku. Dobrou náladu mi zatemní rozmrzlost, jako černé skvrny ve světle. „Nic.“

Dokud si nejsem jistá, že se neohlídne ani máma, ani táta, držím mobil v ruce a nekoukám na něj. Tahle tělocvična je spíš než cokoli jiného skladiště. Velká prázdná místnost s pohyblivými zdmi sloužícími jako dělicí příčky mezi jednotlivými hřišti. Volejbal, basketbal, tenis. Je to tady obří. Ve středu je obestavěné hřiště na kopanou, má lavičky a tak vůbec. Vyfotím ho a pošlu fotku do chatu.

Elizasejenomdiva: Tohle místo je opravdický peklo.

emmtentyky: Moje ségra do jedný takový tělocvičny chodí

emmtentyky: Já tam vždycky akorát dostanu chuť se osprchovat

Apokalypsa_Krav: to je až zvláštně specifický, ems. A mrzí mě, že máš pech, e.

Elizasejenomdiva: Až tady umřu, pohřbete mě s mým uměním.

Apokalypsa_Krav: zazní písně. budeme truchlit za promrhaný potenciál. někdo bude muset informovat fanoušky, samozřejmě. jakožto vrchní správce zabezpečení na fóru nm tuto zodpovědnost přijímám.

emmtentyky: Kdy sis začal říkat Vrchní správce zabezpečení

emmtentyky: Akorát dáváš bany trollům

„Jé, hele, koukej, Elizo,“ máma mě letmo poklepe po rameni. Vzhlednu a zjistím, že si prohlíží plakát na tabuli u vchodu tělocvičny. Táta se s kluky vydal k fotbalovému hřišti, kde už se mužstva rozehřívají před zápasem. „Brzo začnou kurzy tenisu. Podle mě by tě tenis ohromně bavil – je to samotářská hra a dobře se u ní protáhneš.“

„Ne,“ řeknu a vrátím se zpátky k telefonu. Okamžitě to vzdá.

Tenhle proces jsme plynule rozvinuli v průběhu let. Když jsem byla malá a neměla jsem do toho co mluvit, máma s tátou mě přihlásili na všechny sporty pod sluncem. Malá baseballová liga. Kopaná. Basket. Volejbal. Všechny jsem je nesnášela, protože jsem neměla žádnou koordinaci (což pořád platí) a nerada jsem mluvila (což taky pořád platí), takže jsem nehrála dobře, takže se mě moji spoluhráči chtěli zbavit. Když jsem tátovi poprvé řekla, že chci praštit se softballem, vypěnil a týden se mnou nemluvil. Máma se mi pokoušela domluvit, abych to ještě zkusila.